

SUID-AFRIKA SE ROL IN DIE TWEE WÊRELDOORLOË

Die Eerste Wêreldoorlog

Die oorlog wat in Augustus 1914 in Europa uitgebreek het, sou 'n diepgaande invloed op Suid-Afrika se toekoms uitoefen.

Op 31 Mei 1910 het die Unie van Suid-Afrika as 'n selfregerende Dominium van die Britse Ryk tot stand gekom. Met die uitbreek van die oorlog, het Groot Brittanje, in alliansie met Frankryk teen Duitsland, die Suid-Afrikaanse aanbod aanvaar dat troepe verskaf sou word ten einde die Britse garnisoene in Suid-Afrika vry te stel vir diens elders in die oorlog teen Duitsland. Die Unie het ook, op versoek van Groot Brittanje, ingewillig om Suidwes-Afrika, wat toe 'n Duitse kolonie was, te neutraliseer.

Die Unieverdedigingsmag wat eers op 1 Julie 1912 tot stand gekom het, het in Januarie 1915 'n veldtog in Suidwes-Afrika (Namibië) geloods en op 9 Julie van dieselfde jaar het die Duitsers in die gebied oorgegee. Altesaam sowat 35 000 Kleurlinge en Swartes uit Suid-Afrika het gedurende die veldtog in 'n nie-gevegsrol in Suidwes-Afrika diens gedoen.

Vanaf 1916 tot 1918 het Suid-Afrikaanse troepe ook in Duits-Oos-Afrika, Egipte, Palestinië asook in Frankryk geveg. Generaal J.C. Smuts het vroeg in 1916 self die opperbevel in Duits-Oos-Afrika oorgeneem en die Suid-Afrikaanse troepe, wat uiteindelik die grootste gedeelte van die Imperiale troepemag aldaar uitgemaak het, het tot aan die einde van die oorlog op die front geveg. In Egipte het die Suid-Afrikaners 'n belangrike rol gespeel in die onderwerping van die Senussistamme, terwyl hulle in Palestinië 'n waardevolle bydrae gelewer het in die stryd teen die Turke. Die heldhaftige wyse waarop die Cape Corps, 'n Kleurlingbataljon, op 18 September sy man teen die Turke by Square Hill gestaan het, verdien besondere vermelding. Daar was twee bataljons van die korps in Oos-Afrika, groot getalle Suid-Afrikaanse Swartes is in 'n nie-gevegsrol aangewend en Suid-Afrikaanse Indiërs het 'n waardevolle bydrae as draagbaardraers gelewer.

Na twee maande se opleiding in Brittanje en drie maande van oorlogvoering in Egipte het die 1ste

SA Brigade op 15 April 1916 by Marseille voet aan wal gesit. Op 14 Junie het die Brigade opdrag ontvang om na die Somme-front te beweeg waar hul eerste slag gedurende die nag van 4 Julie in die Trônes-bos plaasgevind het. Daarna het hulle op 14 Julie na Delvillebos beweeg.

Na Delvillebos het die Suid-Afrikaanse Brigade, wat deur nuwe vrywilligers vanuit Suider-Afrika aangevul is, ook deelgeneem aan die Slag van die Somme in Oktober 1916, asook aan die meeste van die groot veldslae soos Vimy en Ypres in 1917, en Amiens in 1918 toe die Duitsers daarin geslaag het om 'n tyd lank deur die Geallieerde linies te breek. In Mei het 'n nuwe, versterkte Brigade in die Slag van Lys geveg en in September aan die finale offensief deelgeneem. Op 11 November het die Brigade die eer gehad om die Union Jack in die voorste posisie wat deur die Britte beset is, te hys.

In 1919 het Suid-Afrika die Verdrag van Versailles onderteken wat aan hom 'n mandaat oor die gebied van Suidwes-Afrika verleen het.

Sowat 255 000 Suid-Afrikaners van wie 12 354 gesterf het, het aan die Eerste Wêreldoorlog deelgeneem, 'n poging wat des te meer prysenswaardig is aangesien almal vrywilligers was.

Die 2 403 dekorasies wat aan Suid-Afrikaanse soldate toegeken is, getuig van hul dapperheid en heldemoed. Verskeie het die gesogte toekenning, die "Victoria Cross" ontvang. Onder hulle was kaptein Andrew Frederick Weatherby Beauchamp-Proctor wat in die Royal Air Force roem verwerf het deur 54 vyande in die stof te laat byt.

Die Tweede Wêreldoorlog

Suid-Afrika was met sy toetrede tot die oorlog op 6 September 1939 geensins beter voorbereid daarop as in 1914 nie en gevolglik was die Unie se opoffering weer eens lofwaardig. Nog voor Italië se oorlogsverklaring in Junie 1940 het die eerste SA Lugmageskaders reeds in Mei in Nairobi begin aankom, terwyl daar ook al elemente van die SA Artillerie en die pasgestigte SA Tenkorp in Oos-Afrika was. Aanvullende Suid-Afrikaanse troepe het op 16 Julie na Kenia vertrek

vanwaar hulle in Desember met hul offensief teen Abessinië begin het. Op 6 April 1941 het hulle Addis Abeba ingeval en keiser Haille Selassie op sy troon herstel. Reeds teen Maart 1941 was daar Suid-Afrikaners in Egipte. Die 1ste en 2de SA Divisie, wat by die Britse 8ste Leër ingelyf is, het onderskeidelik in Mei en Junie 1941 in Egipte aangekom.

Hierdie eenheid het wes van die Nyldelta posisie ingeneem, waar hulle teen die Italianers te staan gekom het wat versterkings van generaal Rommel se Afrikakorps ontvang het. Gedurende 1941 en 1942 het die Suid-Afrikaners hulle in 'n reeks veldslae in die woestyn onderskei.

Die 1ste SA Divisie was in beheer van Mersa Matruh toe die Britte probeer het om Tobruk in Junie 1941 te ontset en was slaggereed vir die volgende poging in November 1941. Voor die einde van November 1941 het die 1ste SA Brigade gedugte teenstand gebied teen Rommel se pantserkarre by Taib el Essem. Die 2de SA Divisie het Bardia op 2 Januarie 1942 en Sollum op 12 Januarie verower, terwyl die vyandelike garnisoen op 17 Januarie 1942 by Halfaya-pas sonder 'n geveg oorgegee het.

Die 2de SA Divisie is gedurende die Geallieerdes se terugtog voor Rommel se onuithoubare druk, by Tobruk van die 8ste Leër geskei en moes op 21 Junie 1942 oorgee. Meer as 10 000 Suid-Afrikaanse soldate is na krygsgevangenekampe in Italië en Oos-Duitsland gestuur waar hulle die volgende drie jaar sou deurbring.

Gedurende hierdie tyd, teen die einde van Junie, het hul kamerade van die 1ste Divisie die Afrikakorps by El Alamein tot stilstand gedwing en die Duitsers en Italianers in bedwang gehou ten einde aan die Australiese 9de Divisie, die 51ste Highland-divisie en die Nieu-Seelandse Divisie die geleentheid te bied om hul na die toneel te haas en 'n linie te vorm, van El Alamein in die noorde tot by die ondeurganklike Quattara-laagte in die suide, waarvandaan hulle die aand van 23 Oktober 1942 die groot, suksesvolle aanval op die vyand van stapel gestuur het.

Na El Alamein is die 1ste SA Divisie uit die westelike woestyn onttrek en na Suid-Afrika teruggestuur, waar hy in 'n gepantserde eenheid, die 6de SA Pantserdivisie, omskep is. Suid-Afrikaanse ingenieurs, pantserkareenhede en seiners wat nie tot die 1ste SA Divisie behoort het nie, het reg tot aan die einde van Mei 1943 waardevolle diens in die 8ste Leër gelewer.

Gedurende die veldtog in Noord-Afrika is die 7de Suid-Afrikaanse Brigadegroep na Madagaskar gestuur om die Japannese bedreiging teen die gebied die hoof te bied en het hulle daarin geslaag om die hele eiland teen September 1942 te beset. Die Goewerneur van Madagaskar het op 2 November 1942 oorgegee en die SA Brigadegroep het op 7 Desember na die Unie teruggekeer.

Soos in die geval van die Eerste Wêreldoorlog het die Nie-Blanke eenhede van die SA magte ook 'n betekenisvolle rol in die Tweede Wêreldoorlog gespeel en heelwat van hulle het toekennings vir dapperheid ontvang.

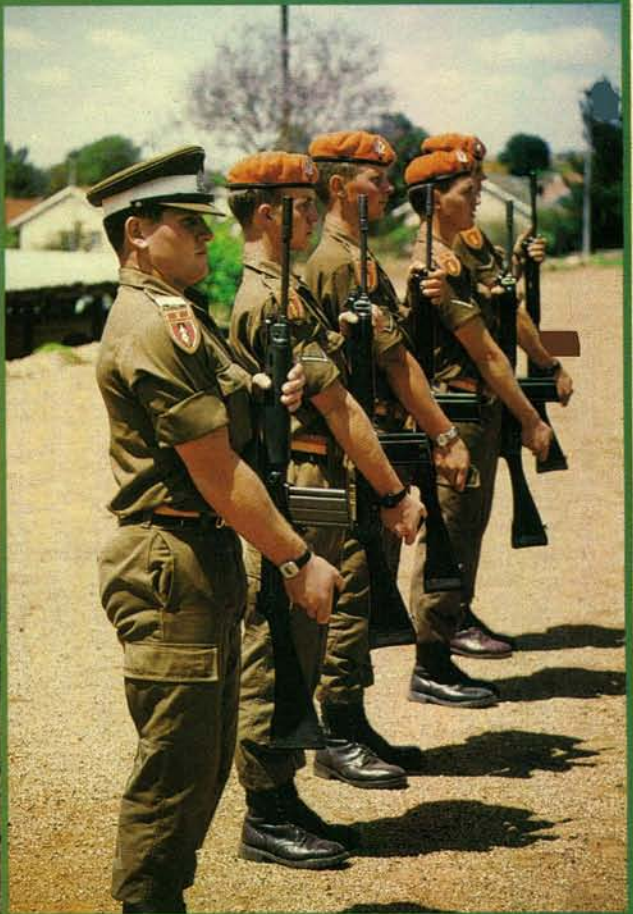
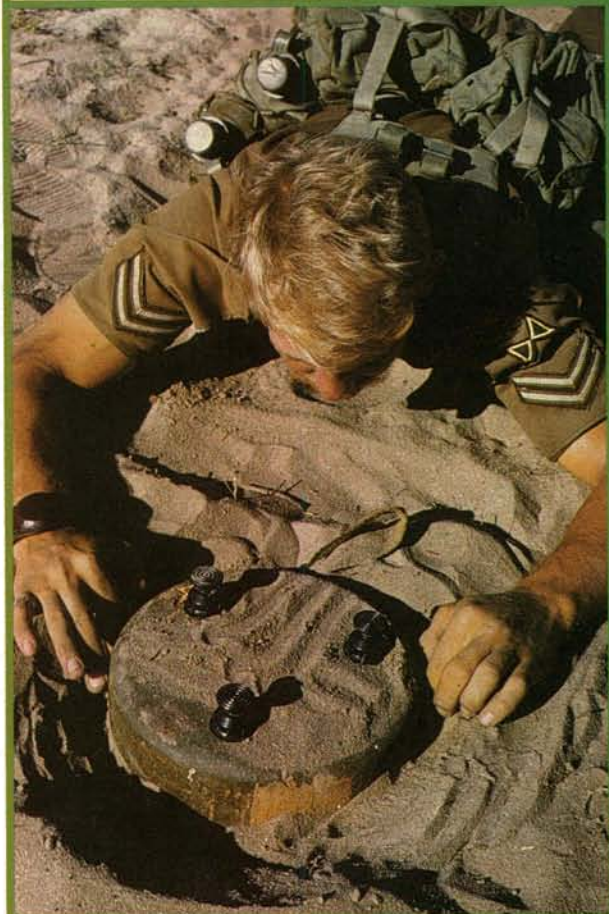
Die Suid-Afrikaanse Lugmag het met onderskeiding in Oos-Afrika, Eritrea, Somalië, Ethiopië, die Soedan en as 'n integrale deel van die Desert Air Force in die Midde-Ooste opgetree. In Italië, het die SA Lugmag teen die einde van die veldtog 28 persent van die totale Geallieerde lugmag uitgemaak en het twee van sy eskaders later ten tye van die voorraadverskaffingspoging "Warsaw Concerto" hewige verliese gely. Die SA Vloot is in 1940 heropgebou en het ook sy rol in die oorlog gespeel, veral sover dit die opsporing van myne en anti-duikbootoperasies in Suid-Afrikaanse waters en die Middellandse See betref het.

In April 1944 het die Suid-Afrikaanse magte, wat aan die Italiaanse Front toegewys is, by Toranto voet aan wal gesit en hul weg oopgebaan verder op in die skiereiland. Hulle het Rome binne-marsjeer op dieselfde dag waarop die Geallieerdes in Normandië geland het, hulle was die eerste Geallieerde troepe wat Florence bereik het en was reeds in die Pô-vallei toe die wapenstilstand onderteken is.

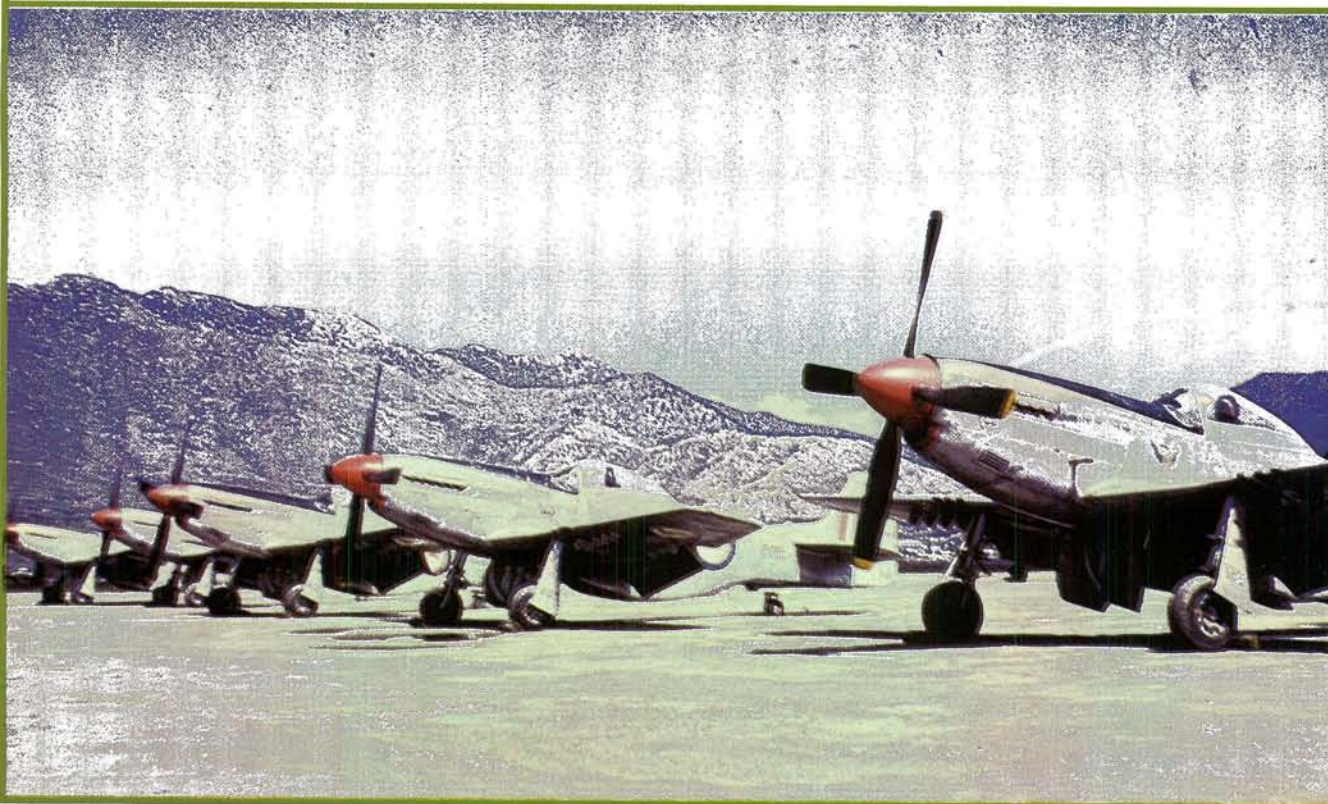
Altesaam 350 000 Suid-Afrikaners het aan die Tweede Wêreldoorlog deelgeneem en het 7 114 dekorasies verower. Sover dit die ongevalle betref, het 'n totaal van 12 080 Suid-Afrikaners hul lewens weens die oorlog verloor. Van hulle het 7 532 in Italië gesneuwel, 152 in Oos-Afrika en 2 104 in Noord-Afrika. Bykans 6 000 manskappe het in aktiewe diens buite Suid-Afrika gesneuwel. Soos in die geval van die Eerste Wêreldoorlog, was hulle almal vrywilligers.

Die opofferingskruis is 'n algemene verskynsel by elke oorlogsbegraafplaas van die Statebond se Kommissie vir Oorlogsgrafte, waarvan Suid-Afrika 'n Lid is. Benewens by Delvillebos, lê Suid-Afrikaanse soldate begrawe by El Alamein

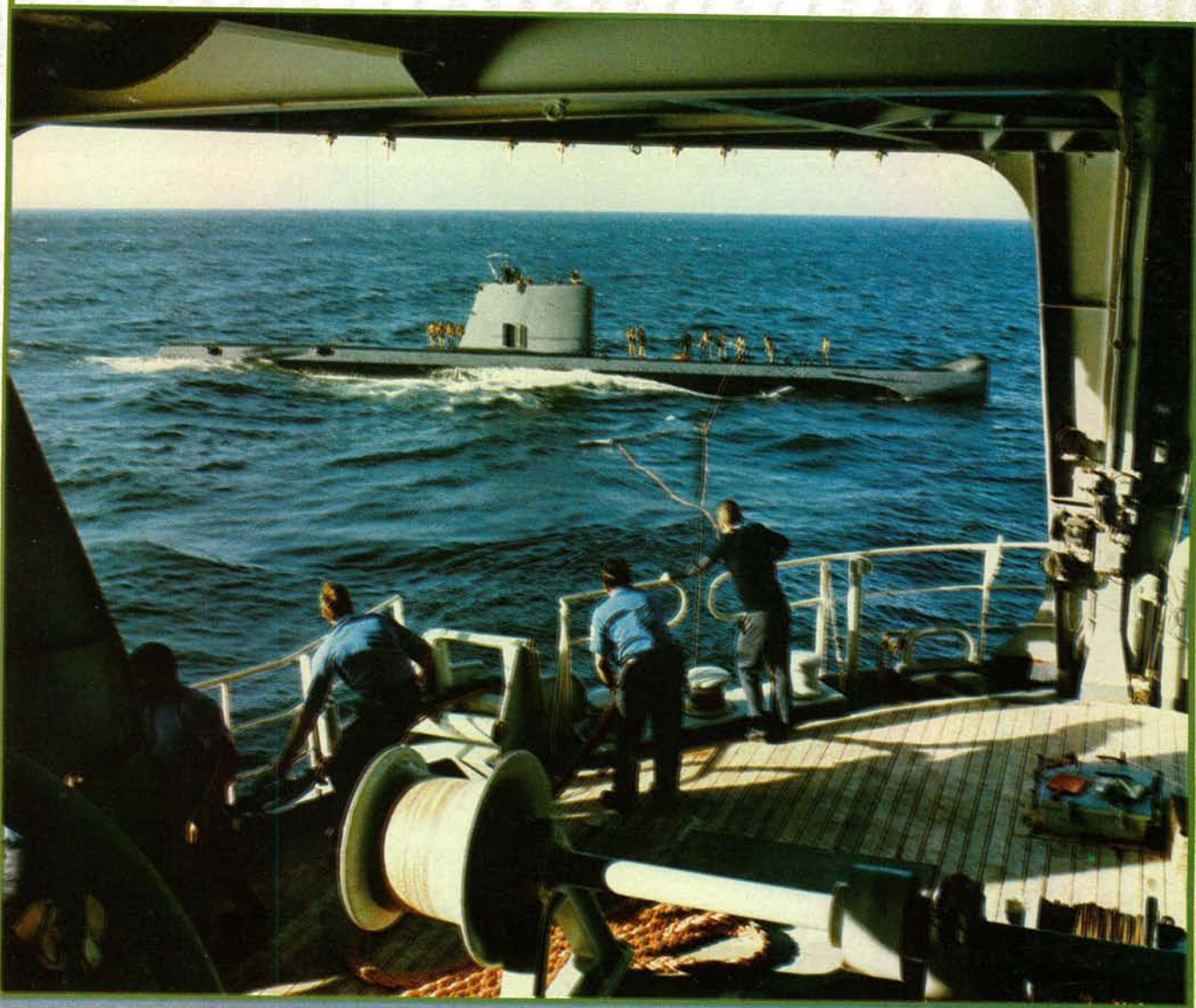
VELD VAN DIE SAW

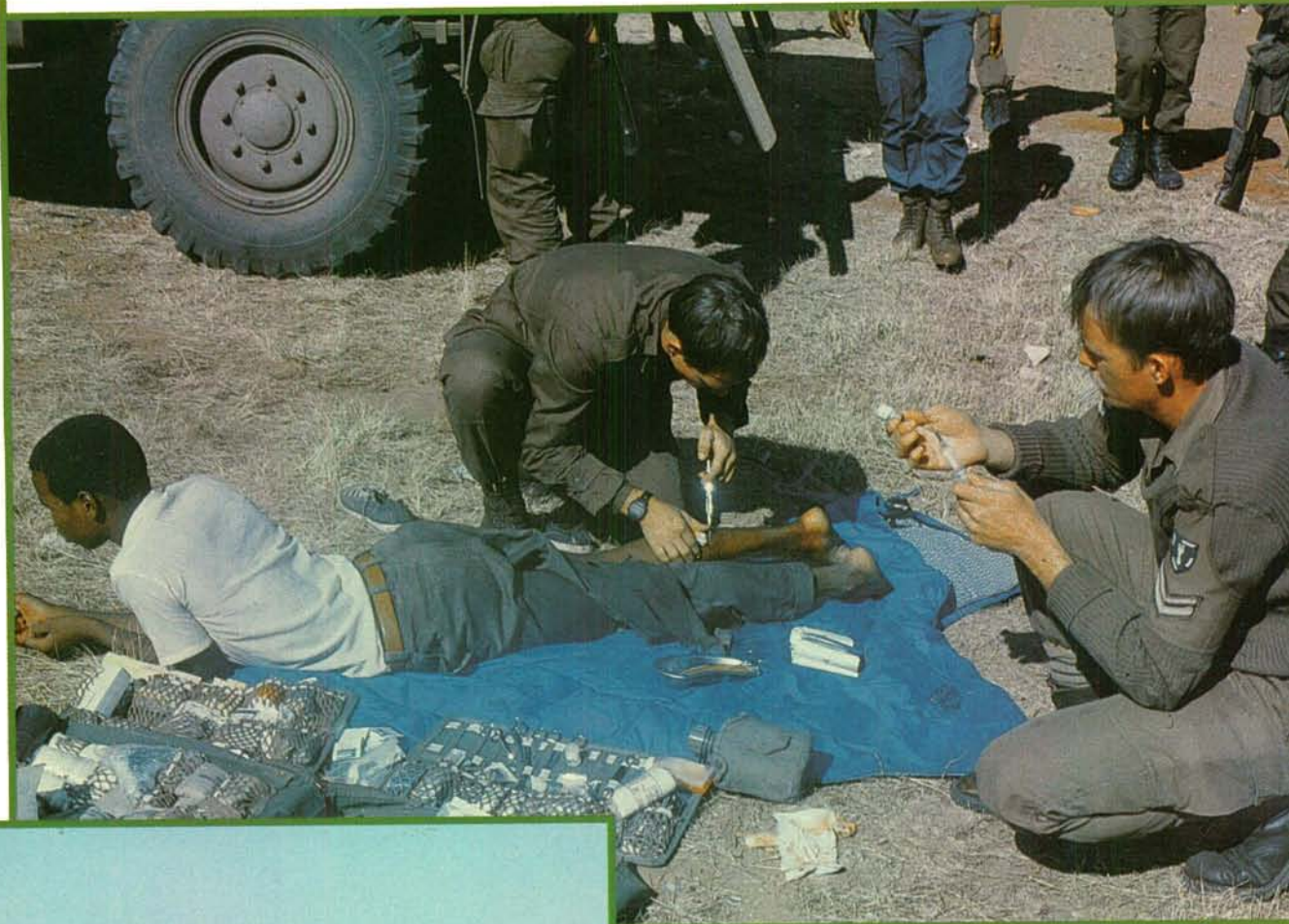
IMAGE OF THE SADF

LE PORTRAIT DE LA SADF

DAS IMAGE DES SADF

in Egipte, naby die Bolsenameer en by Castiglione-dei-Pepoli in Italië, by Argues-la-Bataille en Tilloy-les-Mofflaines in Frankryk en in verskeie ander oorlogsbegraafplase van die Kommissie.

Alleen sover dit die Tweede Wêreldoorlog be-

tref, lê Suid-Afrikaners ter ruste in 225 verskillende begraafplase, van Trondheim in die noorde tot by Simonstad in die suide en van die Nasionale Begraafplaas Arlington in die VSA in die weste, regoor die aardbol tot by Palembang in Sumatra in die ooste.

SOUTH AFRICA'S ROLE IN THE TWO WORLD WARS

The Great War

The war which broke out in Europe in August 1914 was to have a profound influence on South Africa's future.

In May 1916 the Union of South Africa was established as an autonomous Dominion of the British Empire. When the war broke out, Great Britain, allied with France against Germany, accepted the Union's offer to replace British troops defending South Africa with its own. The Union was also given the task of neutralizing South West Africa, then a German territory.

The Union Defence Force had only been in existence since 1 July 1912. Nevertheless in January 1915, it commenced operations in South West Africa (Namibia). On the 9th July of the same year, the Germans in the territory surrendered.

From 1916 to 1918, South African troops were also fighting in German East Africa, as well as on the French Front.

On the 15th April 1916, the 1st SA Brigade disembarked at Marseilles, after two months' training in Britain and three months' fighting in Egypt. On the 14th June, it received the order to proceed to the Somme Front. Its first engagement took place in Trônes wood, during the night of 4 July. On the 14th July a brigade was sent to take and hold Delville Wood "at all cost".

After Delville Wood, the South African Brigade, re-constituted by new volunteers from Southern Africa, was once more engaged in the inferno which was the Battle of the Somme in October of that year. It took part in most of the great battles: Vimy and Ypres in 1917, Amiens in 1918, when the German thrust broke through Allied lines for a time. In May, a new, reinforced Brigade fought in the Battle of Lys, and in September, it took part in the final offensive. On the 11th November, it had the honour of hoisting the Union Jack in the most advanced position occupied by the British. In 1918, South Africa signed the Treaty of Versailles which gave it a mandate over South West Africa (Namibia).

Some 255 000 South Africans (of whom 12 354 lost their lives) had taken part in the First World

War, an effort which is all the more laudable as they were all volunteers.

The Second World War

When South Africa entered the war on the 6th September 1939, it was no better prepared than it had been in 1914, and taking this into consideration, the Union's sacrifice was again particularly praiseworthy.

Italy declared war in June 1940, and the first contingent from the Union embarked for Kenya on the 16th July. By December, the South African forces had started their offensive against Abyssinia. On the 6th April 1941, they entered Addis Abeba and restored Emperor Haile Selassie's throne to him.

The South Africans were in Egypt before the end of 1941. Two of their divisions were incorporated in the British 8th Army, west of the Nile Delta, facing the Italians who were receiving reinforcements from General Rommel's Afrika Korps. The South Africans distinguished themselves in a series of battles in the desert throughout 1941 and 1942. Then, during the Allied retreat before Rommel's intolerable pressure, a South African division was separated from the 8th Army at Tobruk and had to surrender on the 26th June 1942. Over 10 000 South African soldiers were sent to prison camps in Italy and East Germany where they were to spend the next three years. During this time, their comrades of the 1st Division took part in Rommel's defeat at El Alamein; on the 13th November 1942, they re-entered Tobruk and marched victoriously right up to Tunisia where the Germans finally surrendered on the 12th May 1943.

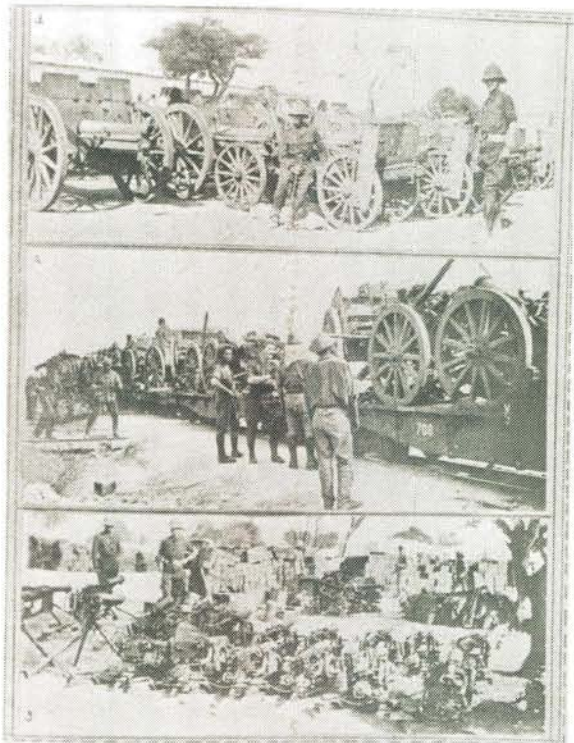
While this campaign was being conducted in North Africa, the 6th South African Division was sent to Madagascar to counter the Japanese threat against this area, and succeeded in occupying the entire island by September 1942.

In April 1944, the South African forces, assigned to the Italian Front, disembarked at Toranto, and made their way to the peninsula. They marched into Rome on the very day the Allies landed in Normandy, were the first Allied troops to enter

Florence and had reached the Pô Valley by the time the armistice was signed.

753 South Africans were killed in Italy, 152 in East Africa, 2 104 in North Africa. Nearly 6 000 men died in action outside SA during the Second World War. These men were all volunteers, as was the case in the First World War.

The Cross of Sacrifice is a common feature of every war cemetery of the Commonwealth War Graves Commission, of which South Africa is a member. Apart from Delville Wood, South African soldiers are buried at El Alamein in Egypt, near the Bolsena lake and at Castiglione-dei-Pepoli in Italy, at Arques-la-Baaille and Tilloy-les-Mofflaines in France and in several other war cemeteries of the Commission.

Oorlogsbuit Eerste Wêreldoorlog.

The spoils of war: World War I.

Première Guerre Mondiale: prises de guerre.

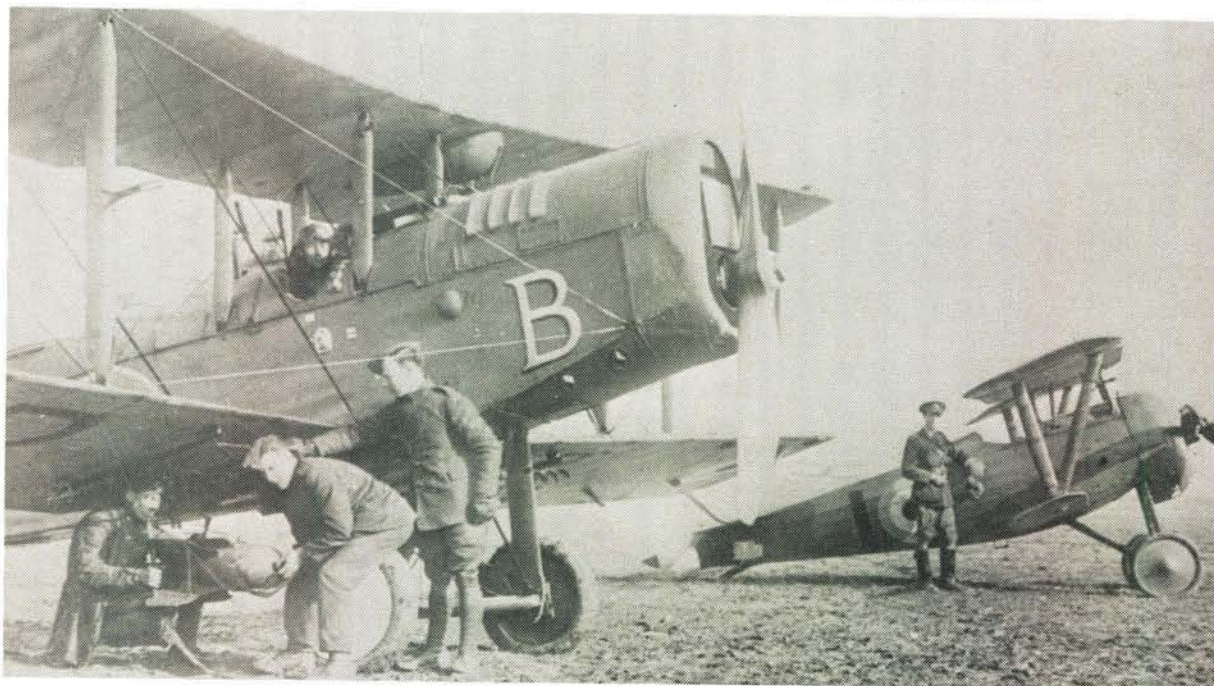
Kriegsbeute des Ersten Weltkrieges.

Twee tipes vliegtuie wat in Frankryk tydens die Eerste Wêreldoorlog gebruik is. Die kleiner tipe is vir verkenningsdoeleindes en die groter een as bomwerper gebruik.

Two types of aircraft used during the First World War: the smaller as reconnaissance aircraft and the larger as bomber aircraft.

Ces deux types d'appareils furent utilisés en France pendant la Première Guerre Mondiale: le plus petit des deux était employé pour la reconnaissance et l'autre comme bombardier.

Zwei Flugzeugtypen, die während des Ersten Weltkrieges in Frankreich eingesetzt worden waren. Der kleinere Typ wurde zu Aufklärungszwecken eingesetzt und der grössere als Bomber.

Die Suid-Afrikaanse opmars teen die Italianers in Oos-Afrika tydens die Tweede Wêreldoorlog. 'n Blik op die vyandelike artillerie nadat dit voor die fort byeengebring is. (Foto: Johannesburgse Oorlogsmuseum)

The South African advance against the Italians in East Africa during World War II. Seen here, enemy artillery after it had been assembled in front of the fort. (Photograph: Johannesburg War Museum)

L'avance sud-africaine contre les Italiens pendant la Deuxième Guerre Mondiale. Cette photographie représente l'artillerie ennemie déployée devant le fort. (Musée de la Guerre de Johannesburg)

Vorrücken der Südafrikaner gegen die Italiener in Ostafrika, während des Zweiten Weltkrieges. Blick auf die feindliche Artillerie, vor der Festung versammelt. (Bild: Johannesburger Kriegsmuseum).

Die Padbou-eenheid van die Suid-Afrikaanse Geniekorps in Kenia by die menasie wat offisiere van die korps in die woestyn gestig het. (Foto: Johannesburgse Oorlogsmuseum)

The Road Construction Unit of the South African Engineers Corps in Kenya at the mess established in the desert by the officers of this corps. (Photograph: Johannesburg War Museum)

L'unité du génie sud-africain spécialisée dans la construction de routes. Cette photographie est prise dans le désert, devant le mess des officiers construit par le génie sud-africain. (Musée de la Guerre de Johannesburg)

Strassenbaugruppe des südafrikanischen Pionierkorps (SA Engineer Corps) in Kenia vor der von Korpsoffizieren in der Wüste errichteten Messe. (Bild: Johannesburger Kriegsmuseum).

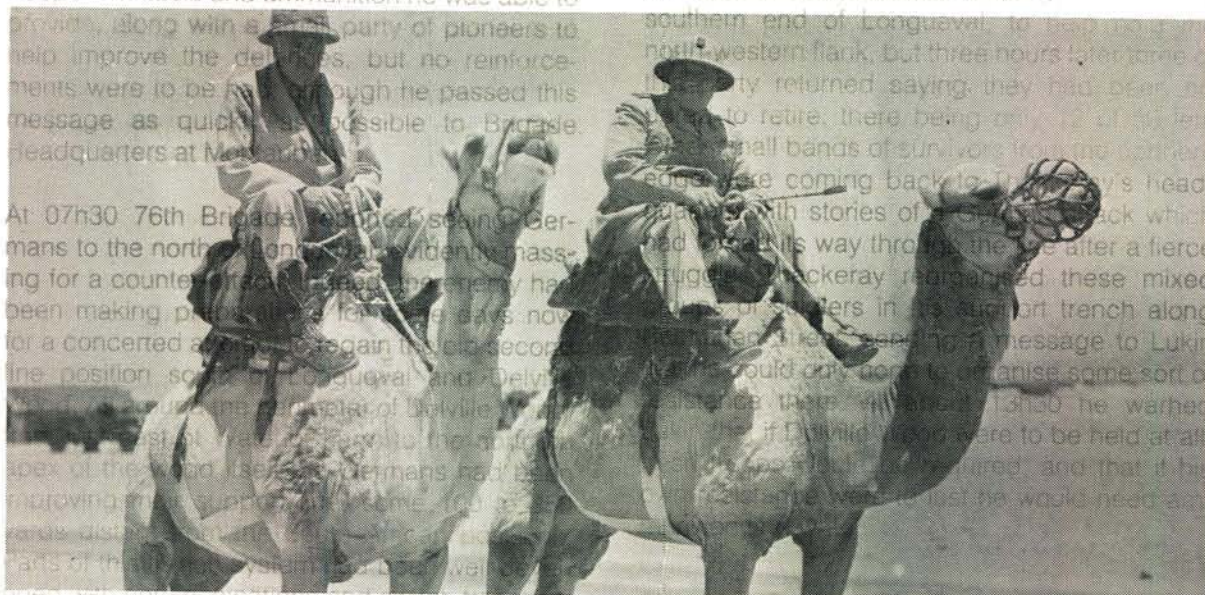

Hierdie foto toon die Goewerneur, Sir Henry Moore, wat die saluut beantwoord op 'n parade van die Suid-Afrikaanse Kontingent in Oos-Afrika, toe hy die koning se boodskap van verwelkoming gelees het tydens die Tweede Wêreldoorlog. (Foto: Johannesburgse Oorlogsmuseum)

On this photograph the Governor, Sir Henry Moore, is portrayed returning the salute at a parade held by the South African Contingent in East Africa during which he read the king's welcoming address during World War II. (Photograph: Johannesburg War Museum)

Cette photographie représente le gouverneur Sir Henry Moore répondant au salut du contingent sud-africain en Afrique Orientale pendant la Deuxième Guerre Mondiale. Il leur lut à cette occasion le discours de bienvenue du roi. (Musée de la Guerre de Johannesburg)

Auf diesem Bild ist der Gouverneur, Sir Henry Moore, zu sehen, der den Gruss während einer Parade des südafrikanischen Kontingents in Ostafrika erwiderte. Zu dieser Gelegenheit las er den Willkommensgruss des Königs zur Zeit des Zweiten Weltkrieges vor. (Bild: Johannesburger Kriegsmuseum).

'n Woestynkamp in Oos-Afrika, Tweede Wêreldoorlog. 'n Item wat nie op die reisplan was nie: kameelry. Kol. C.F. Stallard en brig. C.H. Blaine besig om kameel te ry. (Foto: Johannesburgse Oorlogsmuseum)

An East African desert camp, World War II. An item not included on the itinerary: camel travel. Col C.F. Stallard and Brig C.H. Blaine riding camels. (Photograph: Johannesburg War Museum)

U camp dans le désert en Afrique Orientale, Deuxième Guerre Mondiale. Le transport à dos de chameau, dont le colonel C.F. Stallard et le brigadier C.H. Blaine font ici la démonstration, n'était pas prévu au programme. (Musée de la Guerre de Johannesburg)

Lager in der Wüste Ostafrikas während des Zweiten Weltkrieges. Kamelreiten: war nicht im Reiseplan vorhergesehen. Oberst C.F. Stallard und Brigadekommandeur C.H. Blaine beim Kamelreiten. (Bild: Johannesburger Kriegsmuseum).

LE ROLE DE L'AFRIQUE DU SUD AU COURS DES DEUX GUERRES MONDIALES

La Grande Guerre

La guerre qui éclata en Europe en août 1914 devait avoir une profonde influence sur le futur de l'Afrique du Sud.

Le pays était devenu un dominion autonome de l'Empire Britannique en mai 1916. Lorsque la guerre éclata, la Grande-Bretagne était alliée à la France contre l'Allemagne. Sur l'offre de l'Afrique du Sud, les troupes britanniques alors stationnées sur le territoire de l'Union furent bientôt remplacées par des troupes locales. L'Union Sud-Africaine se vit également confier la tâche de neutraliser le Sud-Ouest Africain alors aux mains des Allemands.

L'Armée de l'Union n'existait que depuis le 1er Juillet 1912 mais elle commença néanmoins sa campagne au Sud-Ouest Africain (Namibie) dès janvier 1915 et, le 9 juillet de la même année, les Allemands se rendaient.

Entre 1916 et 1918, les troupes sud-africaines se battaient également en Afrique Orientale Allemande et sur le front français.

Après deux mois de formation en Grande-Bretagne et trois mois de combats en Egypte, la 1ère Brigade Sud-Africaine débarquait à Marseille le 15 avril 1916. Le 14 juin, elle reçut l'ordre de rallier le front de la Somme. Elle y participa tout d'abord à l'offensive du Bois de Trônes dans la nuit du 4 juillet et, le 14 juillet, elle fut envoyée au Bois de Delville qu'elle avait la mission de prendre et de défendre "à tout prix".

En octobre de la même année, la Brigade, reconstituée au moyen de volontaires venus d'Afrique du Sud, se retrouvait dans l'enfer de la Somme où elle prit part à la plupart des grandes offensives: celles de Vimy et d'Ypres en 1917 et en 1918, la Bataille d'Amiens au cours de laquelle les Allemands effectuèrent une percée à travers les lignes alliées. En mai, une nouvelle brigade renforcée participa à la Bataille de la Lys et en septembre, à l'offensive finale. Le 11 novembre, c'est à cette brigade qu'échut l'honneur de planter l'"Union Jack" sur la position britannique la plus avancée.

En 1918, par le traité de Versailles dont elle fut l'un

des signataires, l'Afrique du Sud se voyait attribuer un mandat sur le Sud-Ouest Africain.

Plus de 255 000 Sud-Africains, tous volontaires, prirent part à la première guerre mondiale au cours de laquelle 12 354 d'entre eux trouvèrent la mort.

La Seconde Guerre Mondiale

Lorsque l'Afrique du Sud entra en guerre le 6 septembre 1939, elle n'était guère mieux préparée qu'en 1914 et son sacrifice n'en est que plus digne d'éloges.

C'est le 16 juillet 1940, peu après la déclaration de guerre par l'Italie en juin, que le premier contingent de troupes quittait l'Afrique du Sud à destination du Kenya. En décembre, les Sud-Africains avaient déjà commencé leur offensive en Abyssinie et, le 6 avril 1941, ils pénétraient dans Addis Abeba et remettaient l'empereur Hailé Sellassié sur son trône.

Dès la fin 1941, les Sud-Africains étaient en Egypte où deux de leurs divisions étaient intégrées à la 8ème armée britannique à l'ouest du delta du Nil. Ils s'y opposaient aux Italiens qui recevaient des renforts de l'Afrika Korps de Rommel. Les Sud-Africains se distinguèrent dans une série de batailles qui se déroulèrent dans le désert au cours des années 1941 et 1942. Cependant, la pression des armées de Rommel se faisait intolérable et les Alliés durent bientôt battre en retraite. C'est au cours de cette retraite que l'une des divisions sud-africaines, coupée de la 8ème armée à Tobrouk, dut se rendre le 26 juin 1942. Plus de 10 000 soldats sud-africains passèrent ainsi les trois années suivantes dans des camps de prisonniers en Italie et en Allemagne de l'Est. Pendant ce temps, leurs camarades de la 1ère division participaient à la défaite de Rommel: le 13 novembre 1942, ils rentraient dans Tobrouk et entamaient une marche victorieuse jusqu'en Tunisie où les Allemands capitulèrent finalement le 12 mai 1943.

Pendant que cette campagne se déroulait en Afrique du Nord, la 6ème division sud-africaine se vit confier la tâche de contrer les Japonais qui menaçaient Madagascar, et, dès septembre 1942, elle occupait la totalité de l'île.

En avril 1944, les troupes sud-africaines affectées au front d'Italie débarquèrent à Tarente et progressèrent dans la péninsule, entrant dans Rome le jour même où les Alliés débarquaient en Normandie. Les Sud-Africains furent les premiers à entrer dans Florence et, à la signature de l'Armistice, ils avaient déjà atteint la Vallée du Pô.

Les pertes sud-africaines s'élevèrent à 753 en Italie, 152 en Afrique Orientale et 2 104 en Afrique du Nord. On estime à près de 6 000 le nombre de Sud-Africains tués au combat hors des frontières de

leur pays au cours de la Seconde Guerre Mondiale.

La Croix du Sacrifice se dresse dans tous les cimetières de guerre régis par la Commission du Commonwealth pour sépultures militaires, commission dont l'Afrique du Sud fait partie. En dehors du Bois de Delville, des soldats sud-africains sont également enterrés à El Alamein en Egypte, près du lac Bolsena et à Castiglione-dei-Pepoli en Italie, à Arques-la-Bataille et Tilloy-les-Moffaines en France ainsi que dans plusieurs autres cimetières régis par la Commission.

SÜDAFRIKAS ROLLE WÄHREND DER BEIDEN WELTKRIEGE

Der Große Krieg

Der Krieg, der August 1914 in Europa ausbrach, sollte einen großen Einfluß auf die Zukunft Südafrikas ausüben.

Mai 1916 wurde die Union Südafrikas, als autonomes Herrschaftsgebiet des britischen Weltreiches gegründet. Als der Krieg ausgebrochen war, akzeptierte Großbritannien das Angebot der Union, britische Truppen durch südafrikanische zu ersetzen. Großbritannien war ein Verbündeter Frankreichs gegen Deutschland. Die Union wurde beauftragt, Südwestafrika, das damals deutsches Gebiet war, zu neutralisieren.

Obwohl die Streitkräfte der Union erst seit dem 1. Juli 1914 bestanden, wurden sie dennoch im Januar 1915 in Südwestafrika (Namibia) eingesetzt. Am 9. Juli desselben Jahres kapitulierten die Deutschen im Gebiet.

Von 1916 bis 1918 kämpften die südafrikanischen Truppen in Deutsch-Ostafrika, sowie an der französischen Front.

Nach zwei Monate langer Ausbildung in Britannien und drei Monate langer Kämpfe in Ägypten, landete die 1. südafrikanische Brigade am 15. April 1916 in Marseilles. Am 14. Juni empfing die Brigade den Befehl, zur Somme-Front vorzurücken. Der erste Kampf fand im Thrônes-Wald während der Nacht des 4. Julis statt. Am 14. Juli wurde eine Brigade gesandt, Delville-Wald, "koste es was es wolle", zu erobern und zu halten.

Nach der Schlacht von Delville-Wald kämpfte die südafrikanische Brigade, die von neuen Freiwilligen vom südlichen Afrika ergänzt worden war, im Inferno der Somme-Schlacht im Oktober desselben Jahres. Sie kämpfte in vielen großen Schlachten: Vimy und Ypres 1917 und Amiens 1918, als der deutsche Vorstoß die alliierten Linien für einige Zeit durchbrach. Eine neue Brigade kämpfte im Mai 1917 in der Lys-Schlacht und im September beteiligte sie sich an der letzten Offensive. Am 11. November hatte sie die Ehre, den "Union Jack" in dem meist vorgeschobenen Gefechtsstand der Briten zu hissen.

1918 unterzeichnete Südafrika den Versailles-

Vertrag und erhielt dadurch Südwestafrika (Namibia) als Mandatsgebiet.

Mehr als 255 000 Südafrikaner (wovon 12 354 das Leben ließen) beteiligten sich am Ersten Weltkrieg. Diese Leistung ist um so mehr lobenswert, da sie alle Freiwillige waren.

Der Zweite Weltkrieg

Als die Südafrikaner am 6. September 1939 in den Krieg eintraten, waren sie nicht besser vorbereitet als in 1914. Wenn man dies berücksichtigt, war das Opfer der Union um so lobenswerter.

Juni 1940 trat Italien in den Krieg ein. Am 16. Juli wurde das erste Kontingent der Union nach Kenia eingeschifft. Im Dezember fing die südafrikanische Offensive gegen Abessinien an. Am 16. April 1941 eroberten sie Addis Abeba und setzten haile Selassie wieder als Kaiser ein.

Die Südafrikaner waren bereits vor Ende 1941 in Ägypten. Zwei ihrer Divisionen wurden in der 8. britischen Armee aufgenommen, die westlich vom Nildelta den Italienern gegenüberstanden. Letztere erhielten Verstärkungen von General Rommels Afrikakorps. 1941 und 1942 zeichneten die Südafrikaner sich in einer Reihe von Schlachten in der Wüste aus. Als die Alliierte sich dem Druck Rommels zufolge zurückzogen, wurde eine südafrikanische Division vom 8. Heer bei Tobruk getrennt. Am 26. Juni 1942 kapituliert sie. Mehr als 10 000 Südafrikaner wurden nach Gefangenenlagern in Italien und Ostdeutschland verschifft, wo sie die nächsten drei Jahre verbrachten. Während dieser Zeit kämpften ihre Kameraden bei El Alamein, wo sie Rommel eine Niederlage erteilten. Am 13. November 1942 zogen sie wieder in Tobruk ein und marschierten siegreich bis Tunesien, wo die Deutschen letzten Endes am 12. Mai 1943 kapitulierten.

Während dieser Kampagne in Nordafrika wurde die 6. südafrikanische Division nach Madagaskar gesandt, der japanischen Gefahr in diesem Gebiet entgegenzuwirken. Es gelang dieser Division im September 1942, die ganze Insel einzunehmen.

April 1944 schifften sich die südafrikanischen Streitkräfte, bestimmt für die italienische Front,

bei Toranto ein, auf dem Weg zu der Halbinsel. Sie marschierten in Rom am selben Tag ein, als die Alliierten in Normandien landeten und waren die ersten alliierten Truppen, die in Florence eintrafen und hatten das Po-Tal erreicht, als der Waffenstillstand unterzeichnet wurde.

753 Südafrikaner wurden in Italien getötet, 152 in Ostafrika und 2 104 in Nordafrika. Nahezu 6 000 starben in Kämpfen außerhalb Südafrikas während des Zweiten Weltkrieges. Diese Männer

waren alle Freiwillige wie im Ersten Weltkrieg.

Das "Cross of Sacrifice"¹⁾ kennzeichnet jeden Kriegsfriedhof der "Commonwealth War Graves Commission"²⁾, wovon Südafrika ein Mitglied ist. Abgesehen von Delville-Wald, sind südafrikanische Soldaten bei El Alamein in Ägypten, in der Nähe des Bolsena-Sees und bei Castiglione-dei-Pepoli in Italien, bei Arquesla-Baaille und Tilloyles-Mofflaines, in Frankreich und in verschiedenen anderen Kriegsfriedhöfen der Kommission beigesetzt worden.

---

1 "Das Kreuz des Opfers"

2 Commonwealth Kriegsfriedhofskommission

DIE BERLYNSE LUGBRUG

Lt A.M. Steinmann*

Met die besetting van Berlyn deur die Geallieerde magte en Hitler se selfmoord op 30 April 1945, was die oorlog in Europa feitlik iets van die verlede.

Hitler se opvolger, admiraal Doenitz, is in hegtenis geneem en sy regering is ontbind. Amptelike voorwaardes vir die oorgawe van Duitsland is kort hierna deur verteenwoordigers van die Duitse Weermag in Berlyn onderteken. Ingevolge die voorwaardes is Duitsland in vier besettingsgebiede verdeel wat elkeen deur een van die vier moondhede nl Brittanje, die VSA, Frankryk en Rusland beheer is. Berlyn was binne die Russe se besettingsgebied geleë en is tot 'n vyfde gebied verklaar. Op sy beurt is dié gebied weer in vier dele verdeel, elk onder beheer van bogenoemde vier moondhede.

Met die oopstelling van drie lugweë vanaf Frankfurt, Hannover en Hamburg oor die Russiese besettingsgebied na Wes-Berlyn, het Rusland die waarborg gegee dat lug- en spoorverkeer ongehinderd kon voortgaan. Onder die leiding van die moondhede het dit goed gegaan met die heropbou van Wes-Duitsland en veral Wes-Berlyn. Die ekonomiese bestuur was egter gedentraliseer en dit saam met die swak koopkrag van die Duitse geldstelsel het ekonomiese vooruitgang geknel.

Alle moontlike pogings is aangewend om met Rusland saam te werk, maar toe die finale same-sprekings tussen verteenwoordigers van Rusland en die Westerse moondhede ook nog misluk, het die regerings van Brittanje, Frankryk en die VSA besluit om sonder Russiese hulp voort te gaan met die ekonomiese en politieke integrasie van hulle onderskeie besettingsgebiede. Die vier besettingsgebiede in Duitsland het toe verdeel in 'n Oosterse en Westerse magsblok.

Rusland het nie net geweier om te help nie, maar het ook die lewe vir die Westerse moondhede baie moeilik gemaak en gepoog om hulle uit Berlyn en later uit Wes-Duitsland te kry. Dit was die begin van die koue oorlog tussen die Ooste en die Weste. Spoorverkeer vanaf Wes-Duitsland na Berlyn is sonder goeie rede verminder totdat dit uiteindelik tot stilstand gekom het. Herstelwerk aan die Autobahn en die brug oor die Elberivier en onmoontlike doeaneregulasies het deel uitgemaak van Rusland se pogings om padvervoer na

Berlyn te belemmer. Die gevolge van die maatreëls was 'n voedsel- en brandstoftekort in Berlyn hoofstad asook 'n algehele stilstand in die handel.

Ten spyte van al hierdie teenkating, het die Westerse moondhede volgehou met die beoogde politieke en ekonomiese integrasie van hulle besettingsgebiede. In Junie 1948 is die Deutsche Mark in gebruik geneem, wat die Russe se planne tot oorname finaal in die wiele gery het.

Uit weerwraak het die Russe alle elektriese kragvoorsiening aan Wes-Berlyn gestaak en ook alle spoor- en padverbindings tussen Wes-Duitsland en Berlyn is gesluit. Die Russe het geglo dat die lugweë vir hulle geen gevaar inhou nie, want volgens hulle was dit onmoontlik om 'n stad met twee en 'n half miljoen inwoners met lugbevoorrading van lewensmiddele te voorsien. Hulle het hul eger misgis met die deursettingsvermoë wat so kenmerkend van die Westerse vlieëniers in die Tweede Wêreldoorlog was.

Op 28 Junie 1948 het die Berlynse Lugbrug 'n aanvang geneem. Dit word vandag nog beskou as die merkwaardigste voedselvoorsieningsprojek in die geskiedenis van die mensdom en 'n unieke prestasie in die lugvaartgeskiedenis van die wêreld. Aan probleme het dit egter nie ontbreek nie. Om daaglik 1 250 ton voedsel aan twee en 'n half miljoen inwoners en 3 500 ton steenkool aan die kragstasies en nywerhede van die stad te voorsien was 'n reuse taak. Vyfhonderd vliegtuie was pal vluggereed.

Die swak toestand van sommige vliegvelde se aanloopbane in Wes-Duitsland en Wes-Berlyn was glad nie gunstig vir die landing van groot vragvliegtuie nie. Boonop het Duitsland op daardie tydstip sy strafste winter in twaalf jaar beleef.

Dit alles kon die Westerse moondhede steeds nie onderkry nie. Aanloopbane is gebou by vliegvelde wat nie oor die nodige geriewe beskik het nie en lugverkeersreëlins is uitgebou om die swaarder verkeer te hanteer. Toe die operasie op volle dreef was, het daar dag en nag elke drie minute 'n vliegtuig opgestyg vanaf een van die 10 vliegvelde in Wes-Duitsland.

Om opeenhoping by die vliegvelde te voorkom, moes 'n vliegtuig met die eerste landingspoging slaag of so nie met die volle vrag terugkeer na sy basis in Wes-Duitsland. 'n Hoogs doeltreffende